

Obraćanje visokog predstavnika Valentina Inzka povodom obilježavanja 20. obljetnice helikopterske nesreće na Prokoškom jezeru

Vrijedi izgovorena riječ

Članovi obitelji, g. predsjedniče, ekscelencije, dame i gospodo,

Prije nego počnem s obraćanjem, želim prvo odati priznanje i zahvaliti lokalnim organima – Ministarstvu unutarnjih poslova, Upravi policije i Specijalnoj policiji, kao i Općini Fojnica – za osiguranje i održavanje ovog mjesta sjećanja i ove komemoracije svake godine bez izostanka od toga tragičnog dana 1997. godine.

Dame i gospodo,

Prije dvadeset godina, ljudi kojima danas odajemo počast izgubili su život na ovoj planini radeći za mir.

Godine 1997., dakle manje od dvije godine nakon sukoba, ratne rane su još uvijek bile svježije u Bosni i Hercegovini. Nitko nije zasigurno znao hoće li se mir održati. A bilo je mnogo posla koji je trebalo uraditi.

Peter Backes, Livio Beccaccio, Andrzej Buler, David Kriskovich, Leah Melnick, Charles Morpeth, William Nesbitt, Marvin Padgett, Thomas Reinhardt, Jurgen Schauf, Georg Stiebler i Gerd Wagner znali su to.

Oni su došli ovdje kako bi pomogli.

Iz različitih zemalja i različitih sredina, oni su došli dati svoj doprinos miru. U vrijeme kada su ratni ožiljci još uvijek bili vidljivi, kada je ponovno trebalo izgraditi institucije, kada su strane koje su se samo dvije godine ranije gledale preko nišana sada nastojale formirati demokratske koalicije, a izbjeglice još uvijek bile raseljene iz svojih domova, oni su znali da postoje rizici. A ipak su došli ovdje pomoći.

Dvadeset godina kasnije, cijela jedna generacija izrasla je do punoljetstva. Ponekad se čini kao da smo u nekoj drugoj zemlji, u nekom drugom svijetu.

Mir koji je 1997. godine bio tako krhak održao se više od dvije decenije. U cijeloj zemlji postoji sloboda kretanja, jedinstvena valuta, jedinstvena vojska, a institucije koje su bile predviđene mirovnim sporazumom su utemeljene – ovo je samo nekoliko primjera.

I dok političke i ustavne razmirice isuviše često odvlače lidere ove zemlje s puta prosperiteta i političke stabilnosti, ne trebamo uzimati zdravo za gotovo da se ovi sukobi završavaju isključivo u političkoj areni.

To su postignuća iz prvih godina mirovnog procesa i njima su kolege kojima danas odajemo počast dali svoj neizbrisiv doprinos.

Nas, koji unutar međunarodne zajednice još uvijek radimo na pružanju podrške ovoj zemlji na njenom putu ka prosperitetu i sigurnosti, njihova žrtva podsjeća na odgovornost da trebamo uraditi sve što možemo kako bi nastavili graditi dalje na temeljima koje su oni postavili.

Mi to nećemo zaboraviti. I nećemo zaboraviti njih.